

KUNST

Roger Raveel geeft letterlijk een in- of doorkijk in het menselijk bestaan. Zijn figuren zeer herkenbaar weergegeven, zijn realistisch noch surrealistisch. Samen met het bijzondere kleurgebruik ontstaat iets heel eigens, dat ervoor zorgt dat 'een Raveel' onmiddellijk herkenbaar is. Vaak vertoont zijn werk – net als bij de hier gereproduceerde grafiek uit de UMC-collectie – een soort geschilderd gat dat op die plek alle figuratie negeert. Hier is het onregelmatig van vorm, waar het in ander werk heel geometrisch kan zijn. En het gaat dwars door de menselijke figuur. Maar veel valt in de opening niet te zien; ze is verlaten, leeg. In het hoofd van de menselijke figuur waar het gekanteld wordt weergegeven, repeteert het gat zich. Alsof er – naar lichaam én geest – veel in te vullen valt, nog ongekend is of misschien onachterhaalbaar uitgewist. De man bevindt zich intussen op een drempel, tussen binnen en buiten. Ligt aan de andere kant van de muuropening, met zijn landschap en zijn kleurenrijkdom, de invulling voor de leegte? Maar daar wacht eveneens dat grote donkere dichtgeschilderde vlak, een zwart gat.

Meekijkend met de hoofdfiguur, als het ware over zijn schouder, vormt dergelijke blik op de wereld een variatie op de medische blik – die deze in een ruime context geplaatst, zeer menselijk maakt, zowel scherp houdt als relativeert.

Daan Van Speybroeck

Roger Raveel, een van de drie grafieken op de vierde verdieping van Vrouw en Kind, UMC St Radboud.

Foto: Jan van Teeffelen